

Μαριάννα Τζιαντζή

Όπως συχνά αναγκαζόμαστε να παραδεχτούμε την ύπαρξη μιας αναπηρίας ή μιας ανίατης ασθένειας και απλώς προσπαθούμε να βελτιώσουμε την ποιότητα ζωής του πάσχοντος ή έστω να αποφύγουμε την επιδείνωσή της, έτσι σιωπηρά έχουμε παραδεχτεί την κολασμένη ύπαρξη της Γάζας, που μοιάζει να λέει *«γεννήθηκα για να πονώ και για να τυραννιέμαι»*.

Σάββατο βράδυ και οι Ισραηλινοί φαν της Eurovision πανηγυρίζουν για την πρωτιά της χώρας τους. Χειροκροτήματα, βεγγαλικά, βροχή από ασημένια κομφετί, αλαλαγμοί θριάμβου. *«Στα Γεροσόλυμα, αδέλφια, στα Γεροσόλυμα!»*, κραυγάζει περιχαρής η νικήτρια δίνοντας ραντεβού για το διαγωνισμό του 2019 όχι στο Τελ Αβίβ, αλλά στη νέα πρωτεύουσα που επιβάλλει ο Τραμπ.

Πριν περάσουν δυο μέρες, οι Ισραηλινοί έχουν άλλον ένα λόγο να θριαμβολογούν: κατάφεραν να εξουδετερώσουν τον «όχλο», τους «τρομοκράτες διαδηλωτές», τους Παλαιστίνιους της Γάζας *«υποκινούμενος και πληρωμένους από τη Χαμάς»* για να ρίξουν τον φράχτη και να πατήσουν το ισραηλινό έδαφος. Τι θα έκαναν οι επίδοξοι εισβολείς αν πετύχαιναν το στόχο τους; Θα έμπαιναν στα σπίτια των Ισραηλινών πολιτών, που βρίσκονται σε απόσταση αναπνοής από το φράχτη, και θα επιδίδονταν σε φόνους και απαγωγές! (Πρώτη φορά ακούμε για απαγωγές με δράστες **40.000 άτομα**.) Επομένως, με βάση αυτή την επίσημη λογική (που πάμπολλες φορές αναπαράχθηκε με μικρές φραστικές παραλλαγές), το κράτος του Ισραήλ απλώς αμύνθηκε, έκανε ό,τι θα έκανε κάθε νοικοκύρης που θα έβλεπε να απειλείται το σπίτι του. Με την τεράστια διαφορά ότι ο νοικοκύρης είναι πάνοπλος ενώ οι 40.000 διαδηλωτές ήταν άοπλοι. Σφεντόνες και μερικά αυτοσχέδια βεγγαλικά ήταν ο οπλισμός τους.

Είναι εύκολο να λέει κανείς ότι *«για όλα φταίει η Χαμάς»*. Όμως αυτό που αναπόφευκτα γεννά, που υποκινεί τη διαμαρτυρία (άγρια ή ειρηνική, ατομική ή μαζική) δεν είναι ούτε η Χαμάς ούτε το Κοράνι, αλλά οι ίδιοι οι όροι ύπαρξης των κατοίκων της Γάζας. Όροι που την

αθλιότητά τους αναγνωρίζουν και οι πιο συντηρητικοί παρατηρητές. Δύο εκατομμύρια άνθρωποι σε δυο πιθαμές γης, πολιορκημένοι, περιφραγμένοι από στεριά, αέρα και θάλασσα. Πώς να μη θεριεύει το μίσος αλλά και η λαχτάρα για ελευθερία;

Το 1947, η ηλικίας μόλις δύο ετών βιετναμέζικη κυβέρνηση έκανε έκκληση στο λαό για τη συνέχιση του αγώνα ενάντια στο γαλλικό αποικιακό στρατό:

«Προτιμότερο να θυσιάσουμε το παν παρά να δεχτούμε τη σκλαβιά. Όρθιοι! Εμπρός, αγαπημένοι συμπατριώτες! Άντρες, γυναίκες, νέοι... σηκωθείτε για να πολεμήσουμε τους Γάλλους αποικιστές, για να σώσουμε την πατρίδα. Όποιος κατέχει ένα τουφέκι, ας πολεμήσει με το τουφέκι· όποιος έχει ένα σπαθί, ας πολεμήσει με το σπαθί· όσοι δεν έχουν άλλο όπλο ας πάρουν αξίνες, φτυάρια, ρόπαλα. Κανέναν να μη μείνει πίσω ούτε έξω απ' την πατριωτική δράση».

Ας μας επιτραπεί μια παρέκβαση. Πάγωσε το αίμα μας όταν στον κατάλογο των 30 χωρών που έδωσαν το παρών στο «γκαλά» για τα εγκαίνια της αμερικανικής πρεσβείας στην Ιερουσαλήμ, είδαμε το όνομα του Βιετνάμ. Μα πώς ξεχάστηκαν τόσο αγώνες, τόσο αίμα; Την πληροφορία είχε δώσει η έγκριτη ισραηλινή εφημερίδα Χααρέτζ, αναγκάζοντας την περασμένη Δευτέρα τη βιετναμέζικη κυβέρνηση να τη διαψεύσει. (Ωστόσο, ελάχιστη δημοσιότητα έλαβε η διάψευση.)

Άλλο 1947, άλλο 2018. Άλλο διεθνές τοπίο, άλλοι συσχετισμοί, όμως η καταπίεση αλλάζει τόπο και μορφή για να παραμείνει η ίδια. Τότε υπήρχαν χώρες-οδηγοί ή έστω υπήρχαν χώρες που οι λαοί τις έβλεπαν σαν οδηγούς. Η εποχή γεννούσε ηγέτες που στην ποδιά τους σφάζονταν παλικάρια, ο Γκιαπ, ο Χο Τσι Μινχ. Ποιος από μας, που είμαστε έξω από το χορό, να πιστέψει στη Χαμάς ή στους Άραβες ηγέτες, ποιος να συγκινηθεί ακούγοντας την κραυγή «Αλλάχ ακμπάρ» που αφήνουν πολλοί Παλαιστίνιοι οδεύοντας προς το θάνατο; Όμως δεν μπορούμε παρά να είμαστε με τα θύματα όχι μόνο του σήμερα αλλά και αυτά του κοντινού αύριο. Ακόμα κι αν δεν υπάρχει χώρα-οδηγός, υπάρχει η δικαιοσύνη-οδηγός, αυτή που την ποδοπατά η υποκρισία της ελληνικής κυβέρνησης καθώς αναπτύσσει στρατιωτικές σχέσεις με το κράτος του Ισραήλ και μιλά για «δυσανάλογη βία». Εγκληματικά «δυσανάλογη» με την αλήθεια, με κάθε έννοια δικαιοσύνης είναι η ελληνική κυβέρνηση. Αυτή -ή μάλλον «και» αυτή- στέλνει «μωρά στη φωτιά». Και δεν εννοούμε τη φωτιά και την αντάρα της πρόσφατης ματωμένης διαδήλωσης, αλλά την καθημερινή κολασμένη ζωή στη Γάζα.

Πηγή: **PRIN**